

Sygn. akt I AGa 8/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Zbigniew Merchel

Protokolant: sekretarz sądowy Lazar Nota

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2021r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Centrum Handlowemu (...) spółce jawnej L. Z. i W. w K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 19 listopada 2020r., sygn. akt IX GC 660/20

I/ oddala apelację;

II/ zasądza od pozwanego Centrum Handlowego (...) spółki jawnej L. Z. i W. w K. na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. kwotę 8.117 (osiem tysięcy sto siedemnaście) zł wraz odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia 16 września 2021r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów za postępowanie apelacyjne.

SSA Zbigniew Merchel

I AGa 8/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. w W. złożył pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym kwoty 1 628.729,28 zł przeciwko Centrum Handlowemu (...) sp. j. L. Z. i W. z siedzibą w K. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w stosunku rocznym, liczoną od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczoną od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany (...) Bank (...) S.A. zawarły umowę kredytu (...) H. nr (...), na podstawie, której (...) Bank udostępnił pozwanemu kwotę kredytu w wysokości 1.600.000 zł. Powód przejął (...) Bank, dlatego też z dniem przejęcia wszedł on we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. Pozwany nie wywiązywał się z postanowień umowy, więc powód wypowiedział umowę i wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia. Z uwagi na brak spłaty w

terminie, całość roszczeń powoda stała się wymagalna. Przed wytoczeniem powództwa powód wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia, jednakże do dnia wniesienia pozwu pozwany nie spłacił zadłużenia.

Referendarz Sądowy Sądu Okręgowego w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany zaprzeczył wszelkim twierdzeniom, zarzutom i okolicznościom wskazanym w pozwie za wyjątkiem wyraźnie przyznanych w treści pisma oraz zakwestionował wszelkie dokumenty i ich treść, złożone przez powoda. Zdaniem pozwanego nie wystąpiły żadne materialne przesłanki do wydania nakazu zapłaty, zaś powód nie wykazał zasadności roszczenia, jego wysokości oraz następstwa prawnego (...) Banku S.A. po (...) Bank (...) sp. a. W opinii pozwanego dokumenty przedstawione przez powoda nie stanowią dokumentu urzędowego, zatem wartość dowodową należy ocenić według ogólnych reguł oceny dowodów i uznać dokumenty za niewystarczające do wydania wyroku na rzecz powoda. Pozwany wskazał, że powód nie wykazał umocowania do reprezentowania powoda w momencie zawierania umowy, w związku z czym nie ma możliwości stwierdzenia czy umowa została skutecznie zawarta. Nie wykazano również, aby należność wskazana w umowie została przekazana na rzecz pozwanego.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, powód podtrzymał wszelkie żądania pozwu.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2020r. w sprawie IX GC 660/20 Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził od pozwanego Centrum Handlowego (...) spółki jawnej L. Z. i W. w K. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1 628 729,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 maja 2020 r. do dnia zapłaty, oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 81.437 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 10. 817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

Pozwany oraz (...) Bank (...) S.A. w G. zawarli umowę kredytu (...) H. o numerze (...) (...), zgodnie z którą Bank udzielił kredytu w wysokości 1.600.000 zł na okres od dnia zawarcia umowy do dnia 30 sierpnia 2033 r. (§1 ust. 1 umowy). Kredyt został udzielony na warunkach określonych w Umowie oraz w Regulaminie kredytowania dla przedsiębiorców oraz innych podmiotów w (...) Banku (...) S.A. (§1 ust. 2 umowy). Kredyt miał zostać wykorzystany do spłaty kredytu udzielonego przez (...) Bank (...) S.A. w W., uiszczenia e opłaty za sporządzenie operatu szacunkowego wartości nieruchomości oraz na finansowanie bieżącej działalności i opłaty i prowizje od niniejszej umowy (§ 1. ust. 3 umowy). Oprocentowanie Kredytu miało być zmienne i stanowić sumę stawki WIBOR dla depozytów sześciomiesięcznych oraz marży Banku, z kolei w momencie zawierania umowy oprocentowanie wyniosło 8,31% w stosunku rocznym (§ 3 ust. 1 i 3 umowy). Kredytobiorca zobowiązał się spłacić Kredyt w 240 miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych na rachunek kredytowy każdego ostatniego dnia miesiąca, poczynając od dnia 30 września 2013 r. (§ 6 ust. 1. Umowy). Wysokość każdej raty miała być określona w harmonogramie spłaty Kredytu. Od niespłaconego kapitału Kredytu, w tym jego części, w terminie wymagalności lub z upływem okresu wypowiedzenia Umowy, Bank miał pobierać odsetki w wysokości obowiązującej dla zadłużenia przeterminowanego (§ 6 ust. 4. Umowy). Oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego wynosiło czterokrotność stopy kredytu lombardowego, w dniu umowy wyniosło zatem 16% w stosunku rocznym (§ 6 ust. 5. Umowy). W przypadku niedotrzymania przez Pozwanego warunków umowy Bank zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia (§ 10 ust. 2. pkt 1 i 4 umowy).

Powód jako spółka przejmująca połączył się z (...) Bankiem (...) S.A w G..

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 197.620,97 zł w terminie 14 dni roboczych, jednocześnie poinformował, że nieuregulowanie zaległości we wskazanym terminie mogłoby skutkować wypowiedzeniem umowy oraz żądaniem spłaty całości zadłużenia, a bezskutecznym upływie terminu wypowiedział umowę kredytu (...) H. nr (...) (...), z

zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, z powodu niedotrzymania warunków umowy przez pozwanego, to jest brak spłaty wynikających z umowy należności w uzgodnionym terminie.

Przed wytoczeniem powództwa powód dwukrotnie wzywał pozwanego do zapłaty całości niespłaconego kredytu, najpierw kwoty 1.603.144,82 zł, a następnie kwoty 1.619.465,70 zł. W dniu 5 maja 2020 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. nr (...), zgodnie z którym wymagalne zadłużenie pozwanego względem powoda z tytułu umowy kredytu (...) H. nr (...) (...), na dzień 5 maja 2020 r. wyniosło 1.628.729,28 zł, w tym 1.413.077,78 zł należności głównej, 175.289,05 zł odsetek umownych naliczonych od dnia 30 kwietnia 2018 r. do dnia 12 stycznia 2020r., według 7,38 stopy procentowej, 40.362,45 zł odsetek od zobowiązania przeterminowanego, naliczonych od dnia 5 lutego 2019 r. do dnia 17. marca 2020 r. według stopy procentowej 10%. Powód naliczył odsetki od zobowiązania przeterminowanego od dnia 18 marca 2020 r. do dnia 8 kwietnia 2020 r. według stopy procentowej 6%, a od dnia 9 kwietnia 2020 r. do dnia 4. maja 2020 r. według stopy procentowej 4%.

W oparciu o takie ustalenia Sąd I instancji zważył, co następuje :

W ocenie sądu powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Podstawą prawną roszczenia powoda stanowił art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t. j. Dz. U. 2017 poz. 1876 ze zm.). Zgodnie z jego brzemieniem przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Dokonując ustaleń faktycznych sąd oparł się na dowodach z powołanych wyżej dokumentów, które w jego ocenie zasługiwały na wiarygodność, bowiem nie budziły wątpliwości co do ich treści i autentyczności. Pozwany co prawda zaprzeczył treści wszelkich dokumentów przedstawionych przez stronę, jednakże nie przedstawił co do tego żadnych twierdzeń ani dowodów, dlatego też Sąd w oparciu o art. 232 k.p.c. uznał treść wszelkich dokumentów przedstawionych przez Powoda za wiarygodne i autentyczne.

W szczególności pozwany nie zakwestionował w żaden sposób, że zawarł z powodem umowę kredytu nr (...) (...), ani też, że nie dotrzymał jej warunków, jak również, że niedotrzymanie tych warunków rodziło przesłanki do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30. dniowego terminu wypowiedzenia oraz że wysokość zadłużenia pozwanego przedstawiała się tak, jak to wynikało z wyciągu z ksiąg banku nr (...), tak więc wobec tej okoliczności, że dokumenty te świadczyły o prawdziwości twierdzeń powoda, zawartych w pozwie co do zawarcia umowy, braku jej wykonania przez pozwanego oraz wysokości zadłużenia pozwanego na dzień 5 maja 2020 r. łącznie 1.628.729,28 zł, Sąd na podstawie art. 230 k.p.c. uznał twierdzenia powoda jako przyznane przez pozwanego.

Twierdzenia pozwanego (zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty) jakoby dochodzone przez powoda roszczenie nie zostało udowodnione, nie zasługiwały na uwzględnienie. Pozwany zarzucał powodowi nieudowodnienie roszczenia z uwagi na to, że wyciąg z ksiąg banku stanowi jedynie dokument prywatny. Należy jednak podkreślić, że pozwany mimo zakwestionowania roszczenia również co do wysokości nie podjął nawet próby sformułowania jakichkolwiek zarzutów co do treści tego wyciągu z ksiąg bankowych i prawidłowości rozliczenia. Podniesione przez pozwanego zarzuty i zaprzeczenie okolicznościom wskazanym w pozwie są bardzo ogólnikowe. Pozwany twierdził, że wyciąg z ksiąg bankowych jest pozbawiony mocy dowodowej i nie powinien stanowić podstawy do wydania wyroku. Dowód ten ma przedmiot dokumentu prywatnego na podstawie art. 245 k.p.c. i może być przedmiotem swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, co jednak nie oznacza, że są one niezgodne z rzeczywistością. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależnej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Samo zaś zaprzeczenie niezgodności treści powoływanych przez stronę powodową dokumentów z rzeczywistością nie podważa ich formalnej mocy dowodowej. Podlegają one ocenie według ogólnych zasad i skonfrontowaniu z całokształtem materiału dowodowego. Przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku, w ocenie sądu, potwierdza

wysokość zadłużenia w szczególności należność główną oraz podstawy naliczenia odsetek umownych. Pozwany nie wykazał, aby istniały nieprawidłowości w wysokości naliczonych odsetek albo żeby ich wysokość była nieprawidłowa. Ponadto informuje o wymagalności całości zobowiązania pozwanego wymienionego w wyciągu.

Pozwany nie udowodnił, aby dokonał spłaty zadłużenie w innej wysokości niż wynika to z dokumentów przedłożonych przez powoda oraz aby na dzień wypowiedzenia umowy kredytu wykonywał należycie umowę (spłacał terminowo i w należytej wysokości swoje zobowiązanie wynikające z tej umowy). Z powyższych względów ogólnikowe, niczym nieoparte twierdzenia pozwanego, jakoby powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia oraz podstaw do wypowiedzenia umowy kredytu, nie zasługiwały na uwzględnienie. Z uwagi na powyższe oraz okoliczność, że nie jest to jedyny dowód w sprawie, powód bowiem przedstawił umowę kredytu łączącą strony oraz wypowiedzenie umowy i wezwanie do zapłaty zadłużenia przez pozwanego, które pozostało bez odpowiedzi, sąd uznał, że wyciąg może stanowić istotny, wiarygodny dowód pozwalający na ustalenie stanu faktycznego i zasadności wytoczonego powództwa. Potwierdza on bowiem wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu nieuregulowania należności w związku z kwotą udzielonego kredytu.

Odnosząc się do zakwestionowanego umocowanie do działania osoby, która zawierała w imieniu (...) Banku (...) S.A. umowę z dnia 27 sierpnia 2013 r. sąd I instancji wskazał, że powód wprawdzie nie przedłożył wraz z pozwem pełnomocnictwa tej osoby, z którego wynikałoby, iż była ona uprawniona do składania oświadczeń w imieniu (...) Banku i ze skutkiem dla powoda. Jednakże zdaniem sądu zgodnie z art. 205¹² k.p.c., jeżeli nie zarządzono przeprowadzenia posiedzenia przygotowawczego, strona może przytaczać twierdzenia i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy, a zatem sąd nie widział podstaw do odrzucenia oświadczenia o przejściu praw i zarazem potwierdzenia wszelkich czynności dokonanych przez pełnomocnika (...) Banku. Zgodnie informacją z dnia 16 czerwca 2015 r. zawartą w odpisie pełnym z Rejestru KRS powód przejął (...) Bank. Powód złożył oświadczenie, że potwierdza czynności prawne dokonane w imieniu (...) Banku przez pełnomocnika, który podpisał umowę kredytu nr (...) (...) z dnia 27 sierpnia 2013 r., zatem na mocy art. 39 § 5 k.c. w zw. § 1 a contrario sąd nie uznał twierdzenia pozwanego w zakresie niewykazaniu przejścia wierzytelności z (...) Banku na powoda.

Dalej wążąc powyższe uznał sąd I instancji, że wypowiedzenia umowy przez powoda było w pełni skuteczne, gdzie termin wypowiedzenia odpowiadał temu wskazanemu w Umowie i zachodziły wskazane w Umowie przesłanki do wypowiedzenia. Powód nie tylko był uprawniony, ale też dokonał wypowiedzenia zgodnie z art. 75 ustawy Prawo bankowe. Powód mógł bowiem wypowiedzieć umowę w przypadku niedotrzymania przez pozwanego warunków umowy. Z wypowiedzenia umowy wynikało zaś, że na dzień wypowiedzenia umowy zadłużenie przeterminowane wynosiło 238.420,41 zł. Pozwany został uprzednio wezwany do zapłaty kwoty 197.620,97 zł i zawiadomiony zarówno o możliwości restrukturyzacji zadłużenia, jak i o tym, że brak zapłaty spowoduje m.in. dochodzenie wierzytelności na drodze sądowej. Powodowi nie można zatem zarzucić, aby złożenie przez niego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy było nadużyciem przez niego praw podmiotowych mając na uwadze, iż uprzednio pozwany został uprzedzony, że brak zapłaty spowoduje podjęcie wobec niego czynności windykacyjnych.

Wskazał dalej sąd I instancji, że pozwany w żaden merytoryczny sposób nie kwestionował wyliczeń powoda wskazanych w wyciągu, a jednocześnie nie kwestionował zasadności żądanych w pozwie, od sum wskazanych w tymże wyciągu, dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, sąd nie widział zatem podstaw, by odmówić zasadności żądaniu powoda w tym zakresie. Mając powyższe na uwadze, sąd na podstawie art. 69 ust. 1 Prawa bankowego, zasądził na rzecz powoda kwotę 1.628.729,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 maja 2020 r. do dnia zapłaty.

W punkcie II wyroku sąd orzekł o kosztach procesu, mając na względzie ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 2 pkt.6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804) zasądając od pozwanego na

rzecz powoda kwotę 81.437 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu oraz kwotę 10.817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację do tego orzeczenia wywiodła strona pozwana zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku wydany w sprawie o sygn. akt: IX GC 660/20.

Skarżonemu orzeczeniu zarzucał apelant:

1. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, a w szczególności polegającą na:

a) bezpodstawnym przyjęciu, że (...) Bank (...) S.A. z/s w G. tj. poprzednik prawny strony powodowej, na podstawie umowy kredytu (...) H. o numerze (...) (...) przekazał pozwanej spółce kwotę kredytu w wysokości 1.600.000 zł, podczas gdy w rzeczywistości strona powodowa nie wykazała ww. okoliczności, której strona pozwana zaprzeczyła w treści złożonego w sprawie sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, który został wydany w niniejszej sprawie, a tym samym nie było podstaw do uznania, że pozwana jest dłużnikiem strony powodowej;

a) bezpodstawnym przyjęciu, że pozwana spółka z tytułu umowy kredytu (...) H. o numerze (...) jest zobowiązania do zapłaty na rzecz powódki łącznej kwoty 1.628.729,28 zł, podczas gdy w rzeczywistości strona powodowa nie wykazała ww. okoliczności, której strona pozwana zaprzeczyła w treści złożonego w sprawie sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, który został wydany w niniejszej sprawie, a tym samym nie było podstaw do uznania, że pozwana jest dłużnikiem strony powodowej;

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik postępowania, w szczególności:

a) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich błędną interpretację i zastosowanie skutkiem, czego sąd I instancji uznał za udowodnione okoliczności, że (...) Bank (...) S.A. z/s w G. tj. poprzednik prawny strony powodowej, na podstawie umowy kredytu (...) H. o numerze (...) (...) przekazał pozwanej spółce kwotę kredytu w wysokości 1.600.000 zł, podczas gdy w rzeczywistości strona powodowa nie wykazała ww. okoliczności, której strona pozwana zaprzeczyła w treści złożonego w sprawie sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, a tym samym nie było podstaw do uznania, że pozwana jest dłużnikiem strony powodowej;

a) art. 233 § 1 k.p.c., w zw. z art. 3 k.p.c., w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w szczególności dowodu z dokumentów prywatnych w postaci: wyciągu z ksiąg (...) Bank S.A. z dnia 5 maja 2020 r. nr (...) k. 46-46v, historii rachunku kredytowego k. 27-45, wezwania do zapłaty z dnia 20.08.2019r. k. 19, przedsądowych wezwań do zapłaty z dnia 4.02.2020r. i 26.03.2020r. k. 23-24v., 25-26v. oraz dowodu z dokumentu w postaci umowy kredytu (...) H. (...) (...) k. 17-18 i uznania ich za wiarygodne w zakresie przyjęcia, że (...) Bank (...) S.A. z/s w G. tj. poprzednik prawny strony powodowej, na podstawie umowy kredytu (...) H. o numerze (...) (...) przekazał pozwanej spółce kwotę kredytu w wysokości 1.600.000 zł. oraz, że wysokość zadłużenia strony pozwanej wobec strony powodowej wynosi łącznie 1.628.729,28 zł., podczas gdy w rzeczywistości strona powodowa nie wykazała ww. okoliczności, której strona pozwana zaprzeczyła w treści złożonego w sprawie sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym;

b) art. 245 k.p.c. poprzez jego błędną interpretację i zastosowanie skutkiem czego bezzasadnie uznano, że oświadczenia strony powodowej zawarte w dokumentach prywatnych w postaci: wyciągu z ksiąg (...) Bank S.A. z dnia 5 maja 2020 r. nr (...) k. 46-46v., historii rachunku kredytowego k. 27-45, wezwania do zapłaty z dnia 20.08.2019r. k. 19, przedsądowych wezwań do zapłaty z dnia 4.02.2020r. i 26.03.2020r. k. 23-24v., 25-26v. oraz umowy kredytu (...) H. (...) (...) k. 17-18 stanowią wiarygodny dowód na okoliczność stwierdzenia, że (...) Bank (...) S.A. z/s w G. tj. poprzednik prawny strony powodowej, na podstawie umowy kredytu (...) H. o numerze (...) (...) przekazał pozwanej spółce kwotę kredytu w wysokości 1.600.000 zł. oraz, że wysokość zadłużenia strony pozwanej wobec strony powodowej wynosi łącznie 1.628.729,28 zł., podczas gdy w rzeczywistości strona powodowa nie wykazała ww. okoliczności, której strona pozwana zaprzeczyła w treści złożonego w sprawie sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

We wnioskach apelacyjnych skarżący domagał się zmiany orzeczenia w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości. Niezależnie od powyższego apelant wnosił wyznaczenie rozprawy w celu rozpoznania niniejszej apelacji.

Powód w odpowiedzi na apelację wnosił o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania odwoławczego w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od uprawomocnienia się orzeczenia, do dnia zapłaty.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja nie była zasadna.

Na wstępie należało wskazać, że prowadzenie rozprawy wynikało z wniosku strony apelującej zgłoszonego w trybie art. 374 zd. 2 k.p.c. Poza tym sąd II instancji orzekał w oparciu o art. 15zsz¹ pkt 1 i 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (T.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1842 ze zm. – szczególnie uwzględnivszy zmianę art. 15zsz¹ wynikającą z art. 4 pkt 1 i art. 6 ustawy z dnia 28 marca 2021r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. poz. 1090), a więc przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiającvch przeprowadzenie rozprawy na odległość, a nadto sąd II instancji w związku z tymi regulacjami orzekał w sprawie w składzie jednego sędziego.

Dalej wskazać należy, że sprawa toczyła się już po zmianach wywołanych ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. (Dz.U. poz. 1469) zmieniającej Kodeks postępowania cywilnego z dniem 7 listopada 2019 r. W sprawie wydano najpierw nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, a poza tym była to sprawa gospodarcza. Zgodnie z art. 480³ § 2 k.p.c. W piśmie zawierającym środek zaskarżenia od nakazu zapłaty pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części oraz przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy.”, co do dowodów w takiej sprawie zastosowanie znajduje art. 458⁵ k.p.c. Poza tym uzasadniając zapadłe rozstrzygnięcie Sąd Apelacyjny w tym miejscu pragnie wskazać na zmieniony art. 387 § 2¹ k.p.c. ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. (Dz.U. poz. 1469) zmieniającej Kodeks postępowania cywilnego z dniem 7 listopada 2019 r., który wskazuje, że w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wymagane jest:

1) wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, które może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne ustalenia sądu pierwszej instancji, chyba że sąd drugiej instancji zmienił lub uzupełnił te ustalenia; jeżeli sąd drugiej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe lub odmiennie ocenił dowody przeprowadzone przed sądem pierwszej instancji, uzasadnienie powinno także zawierać ustalenie faktów, które sąd drugiej instancji uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (co w niniejszej sprawie nie miało miejsca) oraz

2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, przy czym może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne oceny sądu pierwszej instancji.

Mając na uwadze, że sąd II instancji nie uzupełniał postępowania dowodowego oraz mając na uwadze ekonomię procesową Sąd Apelacyjny wskazuje, że wydane przez siebie orzeczenie oparł na dokonanych ustaleniach faktycznych sądu I instancji, które to ustalenia aprobuje i przyjmuje za własne. Stąd w swoim pisemnym uzasadnieniu nie będzie powtarzał ustaleń i rozważań sądu I instancji, które zawarte są w doręczonym skarżącemu pisemnym uzasadnieniu Sądu Okręgowego.

Sąd II instancji podzielił w części rozważania prawne Sądu Okręgowego co do podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, tam gdzie powód swe roszczenie opierał na wypowiedzeniu zawartej umowy kredytu.

Przechodząc z kolei do oceny zarzutów apelacji, to wskazać należy, że w apelacji postawiono w zasadzie jedynie zarzuty naruszenia prawa procesowego. Wskazać należy, że logicznym jest, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwego ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd I instancji stan faktyczny, będący podstawą rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń. Powyższe rodzi konieczność oceny w pierwszym rzędzie dokonanych ustaleń zmierzających do zakwestionowania ustaleń faktycznych w związku z zarzutami naruszenia prawa procesowego.

Apelujący w apelacji eksponuje przede wszystkim okoliczność niewykazania przez stronę powodową przekazania przez jego poprzednika prawnego pozwanemu kwoty kredytu w wysokości 1.60.000 zł z umowy (...) (...), dalej wysokość zadłużenia.

1. Należy zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej, że powód do pozwu nie dołączył takiego bezpośredniego dowodu na przekazanie pozwanemu kwoty kredytu w wysokości 1.600.000 zł z umowy (...) (...). Jednakże nie można w sprawie pomijać i innych dowodów przedstawionych w sprawie, które taką okoliczność potwierdzają. Ma tu na uwadze sąd II instancji wykaz operacji na rachunku (...), z których wynika po pierwsze, że jest to rachunek pozwanej spółki w powodowym Banku, który służył do obsługi kredytu (...) (...), gdzie uwidocznione zostały operacje pozwanej - dokonywania co jakiś czas wpłat pieniężnych, co świadczy że pozwana spłacała we wskazanych tam datach przedmiotowy kredyt. Świadczy to pośrednio, że pozwana musiała otrzymać środki kredytu z umowy (...) (...), albowiem w przeciwnym razie tak by nie postępowała. Przyjęcie, że dokonywane wpłaty nie wiązały się realizacją umowy kredytowej (spłatami rat udzielonego kredytu) byłoby nielogiczne, tym bardziej, że pozwana nigdy nie twierdziła, że te wpłaty na tym rachunku wykazane wynikały z realizacji przez nią innego stosunku prawnego.

W konsekwencji sąd II instancji uznał za niezasadny zarzut sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych z treścią zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, a w szczególności polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że (...) Bank (...) S.A. z/s w G. (tj. poprzednik prawny strony powodowej), na podstawie umowy kredytu (...) H. o numerze (...) (...) przekazał pozwanej spółce kwotę kredytu w wysokości 1.600.000 zł.

Nie podziela sąd II instancji zarzutu pozwanej, że sąd I instancji bezpodstawnie przyjął, że pozwana spółka z tytułu umowy kredytu (...) H. o numerze (...) (...) jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powódki łącznej kwoty 1.628.729,28 zł, podczas gdy w rzeczywistości strona powodowa nie wykazała tej okoliczności. W tym miejscu sąd II instancji pragnie odnieść się do stanowiska sądu I instancji, który wskazał na podstawie czego i w jaki sposób doszedł do takiego wniosku. Jak wskazał strona pozwana wprawdzie zaprzeczyła w treści złożonego w sprawie sprzeciwu by jej zadłużenie wynosiło wskazaną kwotę, ale mimo zakwestionowania roszczenia co do wysokości nie podjęła próby sformułowania zarzutów co do treści tego wyciągu z ksiąg bankowych i prawidłowości rozliczenia. Podniesione przez pozwaną zarzuty, że wyciąg z ksiąg bankowych jest pozbawiony mocy dowodowej i nie powinien stanowić podstawy do wydania wyroku nie ostał się. Zasadnie wskazał sąd I instancji, że dowód ten ma przedmiot dokumentu prywatnego na podstawie art. 245 k.p.c. i może być przedmiotem swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. Dokumenty prywatne nie korzystają wprawdzie z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, co jednak nie oznacza, że są one niezgodne z rzeczywistością. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależnej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Samo zaś zaprzeczenie niezgodności treści powoływanych przez stronę powodową dokumentów z rzeczywistością nie podważa ich formalnej mocy dowodowej. Podlegają one ocenie według ogólnych zasad i skonfrontowaniu z całokształtem materiału dowodowego. Przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku, w ocenie sądu II instancji, potwierdza wysokość zadłużenia w szczególności należność główną oraz podstawy naliczenia odsetek umownych. Pozwany nie wykazał, aby istniały nieprawidłowości w wysokości naliczonych odsetek albo żeby ich wysokość była nieprawidłowa. Ponadto informuje o wymagalności całości zobowiązania pozwanego wymienionego w wyciągu. Poza tym ten dokument koresponduje z innymi dokumentami powoda skierowanym do pozwanej spółki (wezwanie do zapłaty zaległości z 20.08.2019r. – k. 19, wypowiedzenie umowy k.21, przedsądowe wezwania do zapłaty k. 23-24v i 25), gdzie też powódka wskazuje na wysokość zaległości pozwanej, a pozwana pomimo ich odebrania wtedy podanych tam danych nie kwestionowała.

O wysokości zadłużenia poza wyciągiem z ksiąg banku świadczy też historia rachunku kredytowego k. 27-45 akt. Podnoszenie więc obecnie przez pozwaną, że jej zobowiązanie w tej wysokości, jak wskazuje powód nie istnieje, jest jedynie gołosłownym zaprzeczeniem.

Poza tym takie stanowisko pozwanej, że nie takie jest jej rzeczywiste zadłużenie pośrednio też dowodzi, że pozostaje dłużnikiem powódki, a to obala jej twierdzenie że nie otrzymała z tytułu udzielonego kredytu kwoty 1.600.000 zł, jak o tym stanowi umowa.

Należy podkreślić, że zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie może polegać jedynie na zanegowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez sąd I instancji. Podnosząc taki zarzut skarżący musi wykazać, że ocena dowodów, dokona przez sąd była nielogiczna i niezgodna z doświadczeniem życiowym. W tej sprawie pozwana takich zarzutów nie stawia, jak i ich nie uzasadnia, a ogranicza się do zanegowania ustaleń sądu. Natomiast jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to taka ocena sądu nie narusza prawa do swobodnej oceny dowodów i nie może być oceniana w kontekście wadliwych ustaleń. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie i wskazanie jakie rzekomo dowody sąd I instancji ocenił z uchybieniem zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia. Nie można w świetle powyższego uznać za zasadne przywołanych wyżej zarzutów pozwanego.

Reasumując nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji została ona na mocy art. 385 k.p.c. oddalona. O kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II) sąd II instancji orzekł mając na uwadze wynik tego postępowania, gdzie pozwana przegrała to postępowanie. Tak więc od niej na rzecz powódki zasądzono koszty zastępstwa procesowego w kwocie 8.117 zł wraz należnymi odsetkami na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 i 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

SSA Zbigniew Merchel